

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca:

1. Combinatie Spijker Infrabouw/de Jonge Konstruktie
2. van Spijker Infrabouw BV
3. de Jonge Konstruktie BV

Strona pozwana: Provincie Drenthe

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2 ust. 1 i 6 dyrektywy 89/665 EWG (!) należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie są zachowane, jeżeli ochrona prawna, którą w sporach związanych z udzielaniem zamówień publicznych powinien zagwarantować sąd krajowy, jest utrudniana przez to, że w systemie, w którym zarówno sąd administracyjny jak i cywilny mogą być właściwe w przedmiocie tego samego rozstrzygnięcia oraz skutków, mogą zapaść obok siebie przeciwstawne rozstrzygnięcia?
 - b. Czy w kontekście tym dopuszczalne jest, aby sąd administracyjny musiał ograniczyć się do oceny i orzekania w przedmiocie decyzji o udzieleniu zamówienia i jeżeli tak, to dlaczego lub pod jakimi warunkami?
 - c. Czy w kontekście tym dopuszczalne jest, aby ogólne prawo administracyjne, które reguluje właściwość sądu administracyjnego w ogólności, wyłączało możliwość wniesienia takiej skargi w przypadku decyzji o zawarciu umowy przez instytucję zamawiającą i oferenta i jeżeli tak, to dlaczego lub pod jakimi warunkami?
 - d. Czy w kontekście tym odpowiedź na pytanie drugie ma znaczenie?
- 2) a. Czy art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2 ust. 1 i 6 dyrektywy 89/665/EWG należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie są zachowane, jeżeli na potrzeby uzyskania szybkiego orzeczenia do dyspozycji zainteresowanego istnieje tylko jedno postępowanie, które charakteryzuje się tym, iż zasadniczo zorientowane jest na szybkie wydanie rozstrzygnięcia, nie ma w nim miejsca wymiana pism między przedstawicielami stron, co do zasady przeprowadzane są jedynie dowody pisemne, ustawowe zasady przeprowadzania dowodów nie mają zastosowania?
 - b. W przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej — czy jest tak również wtedy, gdy orzeczenie sądu nie prowadzi do ostatecznego ukształtowania stosunków prawnych i nie stanowi etapu w procesie rozpoznawania sporu, który prowadzi do prawnomocnego rozstrzygnięcia tej kwestii?
 - c. Czy ma przy tym znaczenie, czy orzeczenie sądu wiąże jedynie strony postępowania, jeżeli istnieją być może jeszcze inne podmioty, na których sytuację ma ono wpływ?
- 3) Czy z dyrektywą 89/665/EWG zgodne jest, jeżeli sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych („kort geding”) nakaze instytucji zamawiającej wydanie decyzji o udzieleniu zamówienia, która później, w ramach postępowania głównego, zostanie uznana za niezgodną z przepisami europejskiego prawa zamówień publicznych?
 - 4) a. Jeżeli na pytanie to udzielona zostanie odpowiedź przecząca — czy odpowiedzialność za to należy przypisać instytucji zamawiającej i jeżeli tak, to w jaki sposób?
 - b. Czy jest tak również wtedy, gdy na pytanie powyższe udzielona zostanie odpowiedź twierdząca?
 - c. Jeżeli organ miałby być zobowiązany do naprawienia szkody to czy prawo wspólnotowe określa wytyczne, zgodnie z którymi dokonuje się stwierdzenia zaistnienia szkody i jej wymiaru, a jeżeli tak, to jakie one są?
 - d. Jeżeli odpowiedzialności za to nie można przypisać instytucji zamawiającej, czy zgodnie z prawem wspólnotowym można wskazać inną osobę, która tę odpowiedzialność ponosi i na jakiej podstawie?
 - 5) Jeżeli w świetle prawa krajowego lub odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania wyegzekwowanie odpowiedzialności okaże się praktycznie niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, co powinien zrobić sąd krajowy?

(!) Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 22 grudnia 2008 r. — Internetportal und Marketing GmbH przeciwko Richard Schlicht

(Sprawa C-569/08)

(2009/C 69/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshofs

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Internetportal und Marketing GmbH

Strona pozwana: Richard Schlicht

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającego reguły porządku publicznego dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji Domeny Najwyższego Poziomu .eu oraz zasady regulujące rejestrację⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo w rozumieniu tego przepisu istnieje również wówczas,

a) gdy znak towarowy, którego nie zamierzano używać w odniesieniu do towarów lub usług, został nabyty wyłącznie w celu zarejestrowania na pierwszym etapie stopniowej rejestracji nazwy domeny identycznej z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego?

b) gdy stanowiący podstawę rejestracji nazwy domeny i identyczny z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego znak towarowy odbiega od nazwy domeny, ponieważ znak towarowy zawiera specjalne znaki, które nie zostały zawarte w nazwie domeny, mimo że ich transkrypcja jest możliwa i ich usunięcie prowadzi do tego, że nazwa domeny różni się od znaku towarowego w sposób wykluczający prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd?

2) Czy art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 należy interpretować w ten sposób, że uzasadniony interes istnieje wyłącznie w przypadkach określonych w art. 21 ust. 2 lit. a)–c) tego rozporządzenia?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

3) Czy uzasadniony interes w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 istnieje również wtedy, gdy właściciel nazwy domeny pragnie używać ten nazwy domeny, identycznej z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego, do prowadzenia nawiązującego tematycznie portalu internetowego?

W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:

4) Czy art. 21 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 874/2004 należy interpretować w ten sposób, że jedynie przypadki zachowań określone w art. 21 ust. 3 lit. a)–e) tego rozporządzenia uzasadniają złą wiarę w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 874/2004?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:

5) Czy ze złą wiarą w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 874/2004 mamy do czynienia również wówczas, gdy nazwa domeny została zarejestrowana na pierwszym etapie stopniowej rejestracji w oparciu o identyczny z pojęciem rodzajowym zaczerpniętym z języka niemieckiego znak towarowy, który został nabyty przez właściciela nazwy domeny wyłącznie w celu zgłoszenia domeny do rejestracji i uprzedzenia w ten sposób innych zainteresowanych tudzież ewentualnie również właścicieli praw do oznaczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 162, s. 40.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2008 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C- 582/08)

(2009/C 69/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal, M. Afonio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że odmawiając odzyskania podatku naliczonego w odniesieniu do pewnych transakcji przeprowadzanych przez podatników nie mających siedziby na terytorium Wspólnoty Europejskich, Wielka Brytania naruszyła obowiązki ciążące na niej na mocy art. 169, 170 i 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, oraz art. 2 ust. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG⁽²⁾ z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty,

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że wykładni art. 2 ust. 1 trzynastej dyrektywy nie można dokonywać w ten sposób, że wyłącza on zwrot VAT naliczonego od towarów usług wykorzystanych do celów transakcji ubezpieczeniowych i finansowych, o których mowa art. 17 ust. 3 lit. c) szóstej dyrektywy VAT⁽³⁾. Komisja stoi zatem na stanowisku, że prawodawstwo Zjednoczonego Królestwa, w zakresie w jakim odmawia prawa do zwrotu podatku VAT podatnikom nie mającym siedziby na terytorium Wspólnoty Europejskiej, narusza prawo wspólnotowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326, s. 40.

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.